

Sygn. akt II K 353/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 września 2017 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Rafał Nalepa

Protokolant: st.sekr.sądowy Witold Wojtak

przy udziale Prokuratora: xxx

po rozpoznaniu w dniu 6 września 2017 roku sprawy

B. K.

s. M. i G. z domu C.

ur. (...) w B.

oskarżonego o to, że:

w dniu 10.09.2014 r. w P. (...), woj. (...) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) SA z/s w B. (...) w postaci pieniędzy w kwocie 4000 zł w ten sposób, iż wprowadził w błąd przedstawiciela w/w firmy zawierającego z nim umowę pożyczki nr (...) co do zamiaru jej spłaty, czym działał na szkodę (...) SA z/s w B. (...),

tj. o czyn z art. 286§1 kk

- oskarżonego B. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 1 kk w zw z art. 4 § 1 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk i art. 33 § 2 kk wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w liczbie 30 (trzydziestu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na 20 (dwadzieścia) złotych;
- na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu na okres próby 3 (trzech) lat;
- zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 (siedemdziesięciu) złotych tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 300 (trzystu) złotych tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

DOTYCZĄCE ROZSTRZYGNIĘCIA O KARZE

Wymierzając oskarżonemu karę za przypisany czyn kierowano się dyrektywami z art. 53 kk.

Zarzucanego czynu oskarżony dopuścił się 10 września 2014 r. co uzasadniało w ocenie sądu zastosowanie ustawy obowiązującej w dacie popełnienia czynu a nie w dacie orzekania na podstawie art. 4 § 1 kk, chociażby z racji tego, iż przepisy obowiązujące od 1 lipca 2015 r. przewidują konieczność obligatoryjnego orzeczenia obowiązku przy

warunkowym zawieszeniu wykonania kary – art. 72 § 1 kk. W ustawie obowiązującej w czasie popełniania zarzucanego oskarżonemu czynu istniała jedynie taka możliwość a nie nakaz.

Wymierzając oskarżonemu karę sąd na niekorzyść wziął pod uwagę zachowanie oskarżonego po popełnieniu przestępstwa. Chodzi o dopuszczenie się kolejnych przestępstw. Jednak analiza karty karnej wskazuje, iż dwa z nich miały charakter drobnych występków za które wymierzono skazanemu kary wolnościowe. Jeden z nich z art. 62 ust 1 uopn był zupełnie odmienny rodzajowo od czynu z art. 286 § 1 kk. Na korzyść wzięto niekaralność oskarżonego w czasie czynu, przyznanie się do winy, poddanie się karze i wyrażenie zgody na obciążenie kosztami postępowania a także ustabilizowany tryb życia. W tej sytuacji uznano, iż karą adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu będzie kara 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawieszono oskarżonemu wykonanie kary pozbawienia wolności, uznając w świetle przyznania się oskarżonego do winy, wyrażenia skruchy, stabilizacji życiowej i jednorazowości dopuszczenia się wyłudzenia, iż będzie to wystarczające do osiągnięcia celów kary, w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa.

Na podstawie art. 33 § 2 kk z uwagi na fakt, iż oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i taką korzyść faktycznie osiągnął wymierzono mu karę 30 stawek dziennych grzywny. Wysokość jednej stawki dziennej ustalono na 20 złotych biorąc pod uwagę sytuację majątkową oskarżonego i osiągnięte dochody a także obciążenia finansowe. Oskarżony „wziął” 4000 złotych pożyczki a zobowiązany jest do spłaty 15698,57 złotych z odsetkami, co znacznie obciąża jego budżet po stronie pasywów.

Sąd nie orzekł wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody. Prokurator, choć miał taki obowiązek i możliwość, nie zbadał czy oskarżony naprawił szkodę oraz czy pokrzywdzony nie dochodził naprawienia szkody na drodze cywilnej. Jest to niestety stały mankament serii spraw z udziałem tego pokrzywdzonego, który tą okoliczność skrzętnie przemilcza, licząc że sąd karny ponownie zobowiąże dłużnika do spłacenia pożyczki tym razem pod groźbą kary. Nie zwalnia to prokuratora od badania tej okoliczności z urzędu. Na etapie sądowym uzyskano kopię prawomocnego nakazu zapłaty z 29 września 2015 r. wydanego przez Sąd Rejonowy w B. (...) w sprawie I Nc 5079/15 którym zobowiązano oskarżonego do naprawienia szkody w związku z nieuregulowaniem pożyczki (k. 64). Zgodnie z art. 415 § 5 kpk, obowiązującym 14 września 2014 r., obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę nie orzeka się, jeżeli roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania albo o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono. Treść tego paragrafu została przeniesiona do art. 415 § 1 kpk w brzmieniu po 1 lipca 2015 r. więc to rozwiązanie ustawodawca utrzymał. Klauzula antykumulacyjna, której istnienie zignorował prokurator, nie pozwalała zatem na nałożenie na oskarżonego obowiązku naprawienia szkody, gdyż spowodowało by to dwukrotne zobowiązanie do zapłaty tej samej należności, co ustawodawca z oczywistych względów wyłączył.

Na podstawie art. 627 kpk obciążono oskarżonego wydatkami a w oparciu o treść art. 2 ust 1 pkt 3 i 3 ust 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) wymierzono mu opłatę.